

har opretholdt sin Stilling, og det er lige saa selvfølgelig, at det konservative Folkeparti ser paa Sagen nu, som vi saa paa den den Gang.

Der er fra de ærede foregaaende Talere fremkommet nogle Bemærkninger om Tjenestemændenes og deres Organisationers Indflydelse paa Lovgivningsmagten. Det er jo rigtigt, at Tjenestemændene har en Forhandlingsret, og at Ministeriet hører, hvilke Ønsker der næres mellem Tjenestemændene — man hører jo ogsaa, hvad andre Befolkningsklasser ønsker vedrørende Lovgivningen. Men Lovgivningsmagten staar frit med Hensyn til at skønne over, i hvilken Udstrækning man finder det forsvareligt at efterkomme saadanne Ønsker, og den maa her afveje det; den mener er mest tjenligt for det hele Samfund, overfor de specielle Ønsker, der kommer frem fra de paagældende Klasser og deres Organisationer. Saaledes gaar det med alle andre Emner, der behandles i Rigsdagen, og saaledes maa det ogsaa gaa i dette Forhold. Hvad det angaar, at nogen skulde have forhandlet med Tjenestemændene, ved jeg ikke af, at noget Parti skulde have søgt dem. Hvis der er ført Forhandlinger mellem Medlemmer af Rigsdagen og Organisationerne, maa det være Organisationernes Repræsentanter, der har søgt et eller flere af Partierne paa Rigsdagen.

Det konservative Folkepartis Stilling var, den Gang Sagen forrige Gang var til Behandling, den, at vi vilde give hele det Beløb, som den højtærede Finansminister mente at kunne afse, nemlig 9,7 Mill. Kr., og give det som Konjunkturtillæg. Vor Stilling er den samme i Dag; vi vil staa ved vort Tilbud og give det Beløb, som vi en Gang har erklæret os villige til at gaa med til. Det er under de nuværende finansielle Forhold ikke uden Betænkelse, at dette sker fra vort Partis Side; men saa meget større Anledning er der til at være varsom med den Maade, hvorpaa Pengene gives ud, at der anvendes den efter vor Formening mest hensigtsmæssige Maade. Jeg vil, skønt Lovforslaget gaar ud paa at indsætte det Stedtillæg, som vi nylig udstemte, dog anbefale, at der forhandles videre om det. Det er jo muligt, at de, der staar paa den anden Side, kunde komme til en anden Opfattelse. Vi vil af Hensyn til Tjenestemændene anbefale, at Lovforslaget gøres til Genstand for en Udvalgsbehandling, og naar første Behandling er endt, vil jeg tillade at mig stille Forslag om, at Sagen behandles videre i et Udvalg.

Veistrup: Det foreliggende Lovforslag er jo en god Bekendt af os. Man kan ikke i dette Tilfælde sige, at det er en gammel Bekendt, et Udtryk, som man ellers ikke saa sjældent hører i Rigsdagen. I det væsentlige er det Forslag, der her foreligger, det Forslag, som vi blev præsenteret for forleden Dag, men som blev stemt ud af de konservative Partier. Man har taget lidt fra de højere Satser og anvendt det til en Forhøjelse af de lavere, men ellers er det det samme Forslag, og derfor siger det sig selv, at lige saa vel som vi forleden ønskede dette Forslag gennemført, lige saa vel vil vi i Dag stemme for det Forslag, her foreligger.

Jeg hørte, at det konservative Folkeparti ønsker Sagen behandlet i et Udvalg. Jeg ved ikke, om Meningen dermed skulde være, at man opretholder det Forslag, der er blevet fremsat af de Konservative — skønt det kan vel ikke være Meningen, naar man vil forhandle. Deri var der jo ikke Tale om Stedtillæg, der var kun Tale om Forhøjelse af Konjunkturtillæget. Jeg synes, at dette maa bero paa en principiel Misforstaaelse af Stedtillægets Karakter. Stedtillægget har i Virkeligheden aldrig haft noget med Konjunkturtillæget eller Dyrtidens Omfang at gøre. Stedtillægget blev indført i Lønningsloven ud fra den Forudsætning, at der var adskillige Steder, hvor det var dyrere at bo end andre Steder, og man maatte derfor have en Regulator i saa Henseende, og den kaldte man Stedtillægget. Men naar man gaar ind paa den Ordning, der her tales om fra konservativ Side, bliver Forholdet det, at Stedtillægget forsvinder, dersom man kan regne med, at Dyrtiden forsvinder, hvad vi i alt Fald har Lov til at regne med vil ske i nogen Grad. Ærede Medlemmer ved jo nemlig, at Konjunkturtillæget nedsættes med 10 pCt. for hver 2 Portioner, Dyrtidstillæget forsvinder. Det forekommer mig derfor at bero paa en Misforstaaelse af Stedtillægets Karakter, naar man fra konservativ Side stiller sig paa den Maade, man her gør.

Jeg synes for øvrigt, at der stilles sig forskellige Vanskeligheder i Vejen for at naa til en Ordning af hele dette Spørgsmaal. For faa Dage siden vedtog vi her i Tinget en Konjunkturtillægslov og bestemte deri, at de gældende Regler for Stedtillægget skulde bevares, baade hvad angik Satsernes Antal og det Grundlag, hvorpaa Stedtillægget var bygget; det skulde altsaa bevares uforandret, saaledes som det findes i Tjenestemandsløven. Nu foreligger der et nyt For-